

Istanbulská úmluva

Dnes se má číst list biskupů, který se staví proti ratifikaci (potvrzení platnosti) Istanbulské úmluvy. Neznám mnoho lidí, kteří by se o toto téma zajímali, a tak mi přijde užitečné se s ním trochu seznámit. Začněme stručným vysvětlením pojmů.

Co je to Istanbulská úmluva? Zdůrazňuje se, že je to největší mezinárodní smlouva, která má chránit ženy před násilím a diskriminací v nejrůznějších podobách. Nazývá se Istanbulská, protože byla otevřena k podpisům 11. 5. 2011 na zasedání Výboru ministrů v Istanbulu. Od té doby jsou Radou Evropy státy vybízeny, aby se k této smlouvě připojily. (Pozor Rada Evropy není Evropská unie! Evropská unie je společenství 28 evropských států a Rada Evropy je společenství 47 zemí Evropy včetně Ruska.)

Tato smlouva je prosazována genderovými [džendrovými] organizacemi. Slovo gender (v překladu rod) se používá pro kulturně vytvořené rozdíly mezi mužem a ženou. **Genderové organizace říkají, že mužům a ženám byly v dějinách přisouzeny určité sociální role.** Například že žena je matka a kuchařka a muž je živitel rodiny. A genderové organizace **tvrdí, že nás tyto role omezují. Proto to chtějí změnit** a říkají, že malým dívkám by se neměly podsouvat panenky a chlapcům autíčka, aby se v nich nepodporovaly nezdravé stereotypy. Ať si děti samy vyberou, s čím si chtějí hrát a čím chtějí v budoucnu být. S tím můžeme do jisté míry souhlasit. Jsou dívky, které baví auta a chlapci, kteří rádi vaří. A není důvod jim v tom bránit. Ať jsou rodiny, kde ženy pracují a muži pomáhají v domácnosti, když se pro to sami rozhodnou. **Problém genderových organizací je, že jim to nestačí. Chtějí, aby se tyto přirozené věci řešily zákony. Zákony, které by v budoucnu zcela setřely rozdíl mezi sociální identitou muže a ženy.**

Uvedme si příklad, na kterém lze tuto snahu ukázat. V dubnu letošního roku přišlo z Británie oznámení: „Vévodkyně Kate porodila třetí dítě, je to syn.“ Zdánilivě nevinná radostná zpráva pobouřila genderové organizace. Proč? Protože tyto organizace říkají, že o pohlaví si má člověk rozhodnout sám. A dokud se nerozhodne, nemělo by se mu říkat ani syn, ani dcera, ale „to dítě“. A protože to společnost nedělá, mělo by se to uzákonit. A to je jeden z konkrétních příkladů, kam směřuje Istanbulská úmluva.

Jak se k tomu staví křesťanství? **Křesťané vždy hájili rovnoprávné postavení ženy a muže ve společnosti. Respektovali přitom jedinečnost, kterou muž a žena mají v řádu stvoření.** A protože **genderové organizace tuto jedinečnost popírají**, musejí biskupové vyjádřit svůj nesouhlas. **V Istanbulské smlouvě totiž nejde jen o práva žen. V této smlouvě jde o peníze pro genderové organizace. Organizace, které prosazují například právo ženy na dítě bez muže.** Chtějí, aby stát zaplatil umělé oplodnění jakékoli ženě, která o to požádá a pak ji podporoval v roli samoživitelky. **Aby děti vyrůstaly bez otců a úplných rodin.**

Protože jsou tyto věci zjevně špatné, skrývá je Istanbulská úmluva za velmi vznešené body jako je například ochrana žen před násilím, vynucenými sňatky, vynucenými potraty a tak podobně. Ale všechny tyto body jsou u nás dávno vyřešeny platnými zákony. A tak jediné, co by ratifikace této smlouvy v ČR přinesla, je přísun peněz pro genderové organizace, které v rámci boje za ženská práva ničí tradiční rodinu. **A protože křesťané hájí právo dětí na mámu a tátu, na to, aby mohli poznat své rodiče a žít v úplné rodině podle přirozeného i Božího zákona,** vyslovují se biskupové proti ratifikaci této smlouvy.